

prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
Judecătorul: C. Vârlan
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Iu. Cimpoi, A. Danilov, I. Secreieru

ÎNCHEIERE

28 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de „Imperial Unit” Societate cu Răspundere Limitată și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. împotriva „Imperial Unit” Societate cu Răspundere Limitată, intervenientului accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, cu privire la anularea mărcii,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, de respingere a apelurilor, formulate de „Imperial Unit” Societate cu Răspundere Limitată și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, și de menținere a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 24 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 12 octombrie 2017, „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. a depus o cerere de chemare în judecată împotriva „Imperial Unit” Societate cu Răspundere Limitată, intervenientului accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova, cu privire la anularea mărcii.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, la 20 iulie 2005, prin certificatul de înregistrare a mărcii nr. 70761, eliberat de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci România (OSIM), a devenit titular al mărcii „DUBAO”, înregistrată pe cale națională în România, cu nr. de depozit M 2005 08054, pentru clasele de produse/servicii 34, 35, clasificate conform clasificării Nisa, pe o durată

de protecție a mărcii de 10 ani. Ulterior, prin decizia OSIM România din 17 decembrie 2015 cu nr. 1051526, a fost reînnoită marca depusă de către „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. cu nr. 070761 pentru clasele de produse/servicii 34, 35, cu acordarea certificatului de reînnoire a înregistrării mărcii „DUBAO”.

Totodată, reclamantul a arătat că, la 28 decembrie 2012, a înregistrat marca internațională „DUBAO” la Biroul Internațional al Organizației Mondiale a proprietății Intelectuale sub numărul N 011083128 pentru clasele 34 și 35, cu extinderea protecției juridice pentru țările Uniunii Europene: Bulgaria, Spania, Cehia, Danemarca, Germania, Estonia, Grecia, Marea Britanie, Franța, Italia, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Olanda, Regatul Țărilor de Jos, Polonia, Portugalia, România, Slovacia, Slovenia, Finlanda, Suedia. În aceeași ordine de idei, la 21 noiembrie 2015, „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. a devenit titular pentru desenele și modelele industriale, care conțin marca „DUBAO”, la nivel internațional, conform modelelor anexate la certificatele de înregistrare anexate la cerere.

Cu privire la cazul de față, reclamantul a susținut că, în anul 2013, a început relațiile sale comerciale cu Republica Moldova și a încheiat contracte cu companiile Sheriff LTD 3300 or. Tiraspol, R. Moldova și „Impex Group LTD”, potrivit cărora au fost livrate mărfuri - țigări cu marca „D&B Confort” varianta Red; „D&B Confort” varianta Blue; „DUBAO” varianta Black; „D&B” varianta Red; „DUBAO” varianta Black”, „Golden Monkey” varianta Black.

În același context, s-a învederat că, în perioada anului 2013, administratorul „Imperial Unit” S.R.L., Marin GOGU, a fost prezent la fabrica de producere a reclamantului, în vederea unei eventuale colaborări, în special producerea și exportarea țigaretelor sub marca „BURN”. Titularul acesteia este administratorul sus – menționat.

Astfel, reclamantul a indicat că pârâtul la momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii „DUBAO” știa cu certitudine despre existența acestei mărci, în particular de caracteristica produselor sau serviciilor pentru care se utilizează marca înregistrată din speță. Totuși, „Imperial Unit” S.R.L. a înregistrat marca respectivă la nivel național, acționând cu rea-credință, ceea ce a generat un conflict cu marca deja existentă.

Prin urmare, luând în considerare extinderea companiei „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. și relațiile contractuale cu Republica Moldova, reclamantul a considerat necesar înregistrarea mărcii „DUBAO” pe teritoriul Republicii Moldova, pentru clasele 34, 35 clasificate conform clasificării. Însă, fiind efectuate verificările în registrul bazei de date al A.G.E.P.I., s-a constatat că, la 14 noiembrie 2014, marca „DUBAO” deja a fost înregistrată pe teritoriul

Republicii Moldova, iar în calitate de titular era „Imperial Unit” S.R.L., pentru aceleași clase 34 și 35.

În atare situație, reclamantul a pretins că, prin acțiunile pârâtului descrise supra, au fost încălcate drepturile exclusive de proprietate industrială deținute de acesta, deoarece marca înregistrată de către „Imperial Unit” SRL este identică cu cea anterior, care conține aceleași clase de produse/servicii (34, 35 potrivit clasificatorului Nisa), lipsită de caracter distinctiv, iar în consecință induce în eroare consumatorul. Mai mult, s-a evidențiat că, la momentul depunerii cererii de înregistrare, oponentul cunoștea cu certitudine că pe piața Republicii Moldova se utilizează o asemenea marcă. De fapt, împrejurarea relatată se confirmă prin relațiile comerciale între reclamant și pârât, precum și prin faptul că reclamantul se bucură de renume internațional în rândul consumatorilor, fiind evident că s-a urmărit un profit în baza renumelui acestuia.

Totodată, potrivit reclamantului, prin înregistrarea mărcii, pârâtul generează conflict cu marca anterior înregistrată și are intenția de a bloca activitatea reclamantului pe teritoriul Republicii Moldova.

În continuare, „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. a afirmat că marca verbală „DUBAO” înregistrată de către „Imperial Unit” S.R.L. este lipsită de caracter distinctiv în raport cu marca „DUBAO”, înregistrată anterior. La fel, aceasta induce în eroare consumatorul în ceea ce privește originea geografică, calitatea, natura produsului și/sau a serviciului. Pe plan internațional marca „DUBAO” este recunoscută după reclamant, fiind produse în China și având anumite caracteristici calitative.

În baza circumstanțelor de fapt și de drept prezentate în acțiune, reclamantul a solicitat anularea mărcii verbale „DUBAO”, înregistrate pe numele „Imperial Unit” S.R.L., cu nr. de depozit 035044 din data de depozit 5 mai 2014, pentru clasele 34, 35, cu anularea deciziei A.G.E.P.I. de înregistrare a mărcii din 14 noiembrie 2014 (vol. I, f. d. 4).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul „Imperial Unit” S.R.L. și intervenientul accesoriu Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova au depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care au cerut respingerea acțiunii ca nefondată (vol. I, f. d. 69 – 72, 75 - 78)

Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău (sediul Râșcani) din 24 februarie 2017, s-a admis acțiunea și s-a dispus anularea mărcii verbale „DUBAO”, înregistrate pe numele „Imperial Unit” S.R.L., cu nr. de depozit 035044 din data de depozit 5 mai 2014, pentru clasele 34, 35, cu anularea deciziei A.G.E.P.I. de înregistrare a mărcii din 14 noiembrie 2014 (vol. I, f. d. 90, 95 – 104).

Împotriva acestui act de dispoziție, „Imperial Unit” Societate cu Răspundere Limitată și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova au

declarat apel în termenul legal, fiind puse pe rol la 30 mai 2017 (vol. I, f. d. 138). În apărare, „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. a formulat o referință, solicitând respingerea cererilor menționate mai sus (vol. I, f. d. 140 - 146).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 17 octombrie 2017, a respins apelurile declarate de „Imperial Unit” Societate cu Răspundere Limitată și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova și a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul Râșcani) din 24 februarie 2017 (vol. I, f. d. 182 – 193).

La soluționarea acestui litigiu, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. în cererea de chemare în judecată și stabilită de primă instanța în hotărârea acesteia.

Astfel, instanța de apel a reținut că apelantul „Imperial Unit” SRL cunoștea cu certitudine despre utilizarea pe piața Republicii Moldova a mărcii verbale DUBAO, atunci când a depus cererea de înregistrare mărcii contestate. Or, fapta respectivă s-a demonstrat în baza relațiilor comerciale între „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. și „Imperial Unit” S.R.L., dar și în baza faptului, potrivit căruia intimatul se bucură de renume internațional în rândul consumatorilor, fiind evidentă o încercare a ultimului de a profita de numele acestuia. În plus, s-a determinat că înregistrarea unei mărci similare în Republica Moldova creează confuzii la deosebirea produselor și/sau serviciilor (vol. I, f. d. 191 – 192).

În fundamentarea acestei decizii, instanța de control judiciar a conchis că acțiunile efectuate de „Imperial Unit” SRL se încadrează în limitele articolului 21 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 38-XVI din 29 februarie 2008, privind protecția mărcilor. În particular, instanța de judecată a subliniat reau-credință a intimatului la înregistrarea mărcii verbale DUBAO.

La 20 noiembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 17 octombrie 2017 (vol. II f. d. 194).

La 11 ianuarie 2018, „Imperial Unit” Societate cu Răspundere Limitată a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 24 februarie 2017, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În argumentarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a notat că instanțele ierarhic inferioare au anulat incorect marca, deoarece la materialele cauzei nu există probe, ce ar atesta încălcarea dreptului exclusiv al intimatului. De asemenea, s-a considerat că „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. nu a întreprins acțiuni de promovare pe teritoriul Republicii Moldova a semnelui DUBAO și nu a plasat pe piața de desfacere țigarete marcate cu semnul dat.

În opinia „Imperial Unit” SRL, principiul teritorialității, aplicabil în speță, confirmă că intimatul nu deține nici un drept de proprietate în privința mărcii verbale DUBAO pe teritoriul Republicii Moldova. De fapt, înregistrările semnelui

dat în alte țări sunt considerate independente de alte state, iar dobândirea protecției va fi reglementată de legislația națională a fiecărui stat în parte.

Mai mult, recurentul a învederat că instanțele de judecată au decis arbitrar referitor de riscul de confuzie sau lipsa caracterului distinctiv al mărcii din speță, fără a administra probe în acest sens.

La 19 februarie 2018, Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, solicitând casarea integrală a acesteia și casarea parțială a hotărârii Judecătorei Chișinău (sediul Râșcani) din 24 februarie 2017, în partea anulării mărcii în temeiul articolului 21 alin. (1) lit. a), art. 22 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 38/2008 și în partea anulării deciziei A.G.E.P.I. de înregistrare a mărcii din 14 noiembrie 2014.

În motivarea punctului său de vedere, recurentul a susținut că instanța de apel a interpretat eronat legea, în special articolul 3 lit. a), b), c) din Legea nr. 38-XVI din 29 februarie 2008, privind protecția mărcilor. Prin urmare, acesta a susținut că, la examinarea cererii nr. depozit 035044 din 5 mai 2014, nu au fost depistate drepturi anterioare asupra semnelui DUBAO, care ar beneficia de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

O altă critică adusă deciziei Curții de Apel Chișinău, s-a referit la faptul că determinarea unui grad de confuzie se realizează cu implicarea nemijlocită a consumatorului, prin intermediul unui sondaj de opinie, efectuat de către o instituție specializată în acest domeniu. În această parte, intimatul nu a prezentat probe, ceea ce demonstrează incorectitudinea soluției de admitere a acțiunii.

La 5 februarie 2018 și 21 februarie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererile de recurs participanților la proces, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 20, 25).

La 6 martie 2018, intimatul „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. a depus o referință în întâmpinarea recursului declarat „Imperial Unit” S.R.L., solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil (vol. II, f. d. 29 – 33).

Până la data examinării cauzei, intimații „Imperial Unit” S.R.L. și A.G.E.P.I. nu au formulat referințe, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces sau a reprezentanților acestora, conform articolului 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererile de recurs formulate de „China Tobacco

International Europe Company” S.R.L. și „Imperial Unit” S.R.L. sunt inadmisibile, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor a verificat dacă recursul este formulat de persoana în drept să-l declare, dacă este depus în termen și dacă nu a fost examinat anterior, și a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

În acest caz, se observă că materialele cauzei dovedesc faptul că ambele recursuri nu au fost examinate anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din scrisoarea Curții de Apel Chișinău nr. 16602, rezultă că decizia integrală a instanței de apel din 17 octombrie 2017 a fost expediată în adresa părților la 20 noiembrie 2017 (vol. II, f. d. 192), însă nu există dovada recepționării efective a acesteia de către „Imperial Unit” S.R.L. Totuși, potrivit plicului prezentat de acesta, instanța de recurs observă că actul contestat a ieșit din biroul (oficiul) poștal la 21 decembrie 2017 (vol. II, f. d. 17), care constituie un punct de pornire în acest sens. De fapt, „Imperial Unit” S.R.L. a susținut că a primit hotărârea instanței de apel la 22 decembrie 2017. În plus, conform ștampilei de intrare la A.G.E.P.I., decizia contestată a fost recepționată de intimatul respectiv la 22 decembrie 2017 (vol. II, f. d. 24).

Astfel, în atare situație și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces la justiție, dar având în vedere data expedierii deciziei contestate și primirii acesteia, instanța de judecată constată că recursurile declarate de „Imperial Unit” S.R.L. și A.G.E.P.I. sunt depuse în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la încadrarea temeiurilor invocate în recursuri la dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, și având în vedere poziția formulată în referință, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului de inadmisibilitate prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, din următoarele considerente.

Ab initio, în conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. În cazul respectiv, judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

În același context, instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în special, de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić v. Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bune-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, parag. 41, *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, *Sturm v. Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectiva acestor drepturi garantate de Convenția Europeană, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile ambelor

cereri de recursuri, inclusiv dacă argumentele recurenților referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestora.

În speță, instanța observă că recurenții „Imperial Unit” S.R.L. și A.G.E.P.I. au criticat decizia Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017 în baza articolului 432 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, la art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 17 octombrie 2017, instanța de apel a stabilit că acțiunile efectuate de „Imperial Unit” SRL se încadrează în limitele articolului 21 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 38-XVI din 29 februarie 2008, privind protecția mărcilor. În particular, instanța de apel a subliniat reau-credință a intimatului la înregistrarea mărcii verbale DUBAO.

Din analiza minuțioasă a conținutului ambelor cereri de recurs, completul de judecată relevă că recurenții au considerat că marca contestată nu a fost protejată pe teritoriul Republicii Moldova, iar instanțele de judecată au constatat, în lipsa unor probe, că semnul DUBAO este unul confuz.

Prin urmare, instanța de recurs subliniază că atât „Imperial Unit” S.R.L., cât și A.G.E.P.I. au reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod detaliat, în special s-a constatat că recurentul a acționat cu rea – credință, întrucât a avut relații comerciale cu „China Tobacco International Europe Company” S.R.L. și a cunoscut despre semnul din speță, până la înregistrarea mărcii pe teritoriul Republicii Moldova. Cu privire la acest aspect, instanța de judecată notează că recurenții nu au formulat observații în privința aplicării articolului 21 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 38-XVI din 29 februarie 2008, care este unul decisiv pentru soluționarea justă a cauzei (a se vedea *mutatis mutandis* Anheuser – Busch Inc. vs Portugalia, 11 ianuarie 2007, parag. 85 – 89).

Din motivele relatate, instanța de recurs opinează că instanța de apel și-a motivat amplu decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea decizia de inadmisibilitate pe cauza *Fundația pentru Copii Speranța v. Republica Moldova*, 17 octombrie 2017).

În subsidiar, instanța observă că, *în principiu*, recurenții au formulat prezenta cerere după ce au beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și au avut posibilitatea de a fi audiați de prima instanță și de instanța de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić v. Croația*, ibidem, parag. 28).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că observațiile recurenților nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau

procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, temeiurile inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererile acestora spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurenților nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursurile deduse judecării nu corespund condiției de a fi „efectiv” (*a se vedea*, de exemplu, *Petrovic v. Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm v. Luxemburg*, ibidem, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată reține existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă lipsa unui formalism excesiv și respectarea unui raport rezonabil de proporționalitate dintre scopul urmărit și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de art. 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (*a se vedea*, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în prezenta cauză (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, parag. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, parag. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursurile declarate de către „Imperial Unit” S.R.L. și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova nu ridică probleme de drept și nu pot fi acceptate spre examinarea în fond, urmând a fi considerate inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de către „Imperial Unit” Societate cu Răspundere Limitată și Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală a Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea